

engang; sige nødvendig, men naturlig Forbindelse mellem disse Forhold, at der kunde være Anledning til at lægge Afgjørelsen af det af den ærede Landstingsmand Anførte i Expropriationscommissionens Haand. Der forekommer mig at være en saa væsentlig Forskiel i principiel administrativ Henseende imellem Reglerne for fastsættelsen af Erstatningen for Grundenes Afstaaelse paa den ene Side og den hele administrative Ordning med Hensyn til Udgifternes Udredelse paa den anden, at jeg ikke troer, at det paa nogen Maade gaaer an at lægge Anvendelsen af § 2 og den anden Paragraph, den ærede Landstingsmand citerede, i Expropriationscommissionens Haand. Det er to saa forskellige Forhold, at det vilde afstedkomme en fuldstændig Forvirring, hvis det skete.

Besfely: Jeg er ikke kommen til min Betragtning af Forholdet fra et principielt Standpunkt, men det forekommer mig, at naar det i § 10 siges, at Commissionen skal ved at fastsætte Erstatningen ikke blot tage Hensyn til den Værdi, Jorden har i Handel og Vandel, men tillige til den Forøgelse af Værdi, som Eiendommen skønnes at opnaae, og at som Følge deraf endogsaa aldeles ingen Erstatning kan blive givet, saa forekommer det mig, at man ikke kommer til det rigtige Resultat, naar man ikke ved at bestemme dette tillige tager Hensyn til, hvor store Beføstninger der vil falde paa Eiendommene. Der er ingen Samling af private Gæder, der ville anlægge en Vej eller en Gade, der vil opstille Beregning paa den Maade, at de ville sige: „Vore Eiendomme faae en saa stor Værdiforøgelse, og Jorden, som vi anvende til Gædens eller Veiens Anlæg, vil have en saa stor Værdi, og altsaa vil det være fordeelagtigt for os at anlægge Gaden“, men de maae nødvendigvis tillige tage Hensyn til Omkostningerne ved Anlægget. Det er ved denne Betragtning af Forholdet, at jeg ikke troer, at man vil komme til den Erkendelse, at den samme Commission, der bestemmer Størrelsen af Erstatningen, tillige maa bestemme Størrelsen af Andelen i Omkostningerne.

Formanden: Jeg skal gjøre opmærksom paa, at § 10 ikke er under Forhandling. Den ærede Landstingsmand kom i sit første Foredrag til paa en vis Maade at berøre denne Paragraph, uden dog at gjøre den til Gjenstand for samme. Det er de første 9 Paragrapher, der ere under Forhandling.

Besfely: Jeg skal kun bemærke, at jeg aldeles ikke har underkastet § 10 nogen Fortolkning, eller gjort nogen Bemærkning ved samme. Jeg har kun sagt, at jeg ikke nu kunde stemme for §§ 2 og 3, fordi der findes en Bestemmelse i § 10. Naar altsaa en Bestemmelse i § 10 har Indflydelse paa min Betragtning af §§ 2 og 3, er det naturligt, at jeg maa nævne Bestemmelsen i § 10, men jeg har ikke indladt mig paa at bytte Noget om § 10.

Formanden: Saaledes opfattede jeg ogsaa den ærede Landstingsmands første Foredrag og har blot gjort opmærksom paa, at § 10 ikke er under Forhandling.

Indenrigsministeren: Den Betragtning, som den ærede Formand nu udtalte, har ogsaa gjort sig gjældende for mig. Da den ærede Landstingsmand først havde Ordet, forekom det mig klart, at hans Bemærkninger gik udenfor de Paragrapher, der ere satte under Forhandling, uden at der dog var stillet noget Endringsforslag. Iøvrigt kan jeg ikke andet end gjentage, at jeg ikke troer, at det omhandlede Spørgsmaal kan finde sin Afgjørelse paa anden Maade, end i Udfæstet er foreslaaet.

Besfely: Jeg veed ikke, om jeg er bleven ganske rigtig opfattet af den ærede Minister; det er anført mod mig, at hvad der henhører under § 2 og 3, ikke bør afgjøres paa anden Maade, end at Communalbestyrelsen afgjør det. Hvad jeg har anset over med Hensyn til §§ 2 og 3, er ikke deres hele Indhold, men kun at der gives Communalbestyrelsen Myndighed til at afgjøre, om og hvorvidt Gæerne af de tilhørende Grunde skulle afholde de til